םב א ב מיי׳ פי״ט מהל׳

איסורי ביאה הלי"ד ממג לאוין קרב טוש"ע אה"ע סי" ז סעי" טו:

טו טוש"ע שם סעי

:65

מוש"ע שם סעי

םה ו מיי שם טוש״ע שם

הל' יב טוש"ע אה"ע סי

:[מעיף א

שפיף מן. חו ח מייי פט"ו מהלי איסורי ביאה הל"ב

סמג לארן קיז: סז ט י מיי פי"ט מהלי

סמג לאוין קכב טוש"ע שם סי' ז סעי' יב:

םח כ מיי׳ שם פי״ז הלכה

ם ב ל מיי שם הלי ח ט

הגהות מהר"ב

רנשבורנ

א] רש"י ד"ה והרי אלמנה

וכו׳ ללקות עליה משום חללה. נ״ב עי׳ שער המלך

פי"ז מה' א"ב הל' י' בד"ה

תום' ר"י הזקן

מתני'. בת חלל זכר. כלומר שבאה מן הזכר כגון בן בן חלל עד סוף

כל הדורות בת אחרון פסולה כבת ראשון אבל

איסורי ביאה הלכה ג

סערי יג: מערי מסלי מפי"א מסלי גירושין

וכ"ת איכא למיפרך מה לזרעו שכן יצירתו בעבירה בו'. מימה ממלי

לא אמרינו נבעלה לפסול לה יוכיח שאין

לנבעלה לפסול לה שכן זר אצלה מעיקרא

זרעו יוכיח וחזר הדין וכו׳ ושמא אין כאן

לד השוה או יש שום פירכא. מ"ין:

ופסול ואי

בתבי' בם חלל זכר. ודוקא נקט כדקתני ואזיל דבת חללה שנשאת לישראל כשירה לכהונה: לעולם. בת בנו ובת בן בנו עד סוף כל הדורות של חללים זכר בן זכר בת האחרון פסולה כבת הראשון אבל בת בתו מישראל כשרה דלא חמירא בת חלל מחללה דאמרי בתה של חללה מישראל כשירה לכהונה: ישראל שנשא חללה בתו כשירה לכהונה. וטעמא יליף בגמרא. ודוקא ישראל אבל כהן שנשא חללה בתו חללה דכל ולד הנולד בביאת איסור כהונה הוי חלל: חלל שנשא בם ישראל בחו פסולה. בגמ' פריך הא חנא ליה רישא: בם גר זכר.

בותני' יבת חלל זכר פסולה מז הכהונה לעולם בישראל שנשא חללה בתו כשירה לכהונה חלל שנשא בת ישראל בתו פסולה לכהונה שרבי יהודה אומר בת גר זכר כבת חלל זכר ירבי אליעזר בן יעקב אומר ישראל שנשא גיורת בתו כשירה לכהונה

הרי אחת גרושה גרושה אינו חייב אלא אחת יאלמנה וגרושה וחללה זונה לבזמן שהם כסדר חייב על כל אחת ואחת זינתה ונתחללה ונתגרשה ונתארמלה אינו חייב אלא אחת אמר מר אלמנה אלמנה אלמנה אינו חייב אלא אחת האי אלמנה היכי דמי אילימא שבא על אלמנת ראובן ועל אלמנת שמעון ועל אלמנת לוי אמאי אינו חייב אלא אחת ואפילו מישראלית כבת חלל זכר ופסולה לכהונה אבל בת גיורת מישראל כשירה וטעמא דכולהו הני תנאי דפליגי בגיורת מפרש בגמ': יר' אליעור בן יעקב אומר כו'. לית ליה האי דינא דלקמן (דף עת.) לד השוה 0 דשאינו ברוב קהל לא פריך דהיינו דומיא דשיש בהן נד חמור ואין חומר שלהם שוה ואיכא למ"ד בעלמא (מכות דף ד:) לד חמור לא פריך ומיהו גר שנשה גיורת בתו פסולה דבעי׳ מזרע בית ישראלט כדמפרש בגמרא מ: גבז' מה להלו. לענין טומאה הזכרים הוזהרו עליה ולא נקבות דכתיב בני אהרן י ולא בנות אהרן: אף. בפסולי חללות זכרים נפסלו ולא נקבות: בתו של כ"ג. מן האלמנה תישתרי דהא אמרי׳ נקבות מותרות: זרעו לתיב. ואפי׳ נהבות וכי אהני גזירה שוה לבת בתו אהני: בת בנו. חלל תישתרי דתהני ליה גזירה שוה ולא אפיק קרא אלא זרעו אבל זרע זרעו תכשר בנקבות מג"ש: זכעו. האב והזרע הוזכרו בתיבה זו והיינו הקישה: בם בתו. חללה חיתסר מהך הקישא: כשם שבני ישראל מקוה טהרה לחלות. להכשיר את בתה ממנו לכהונה כך בנות ישראל מקוה טהרה לחללים להכשיר את בתו ממנה לכהונה: בעמיו. מדלא כתיב בעממיו משמע שאין זרעו מחלל את בתו אלא כשהוא ואשתו מעם אחד ששניהם חללים: היא עלמה מנין. שהאלמנה מתחללת בביאתו מן התרומה ומן הכהונה ללקות כהן הדיוט הבא עליה אחריו משום חללה: היא שעברה עבירה. דכתיבם לא יחחוש להזהיר אשה על ידי האיש ביבתות בפ' יש מותרות (דף פד:): ואין מסחלל. דהא לא יחלל זרעו כתיב ולא את עלמום דתנן (בכורות דף מה:) הנושה נשים בעבירה פסול עד שידור הנאה וכי הדירה ממנו עובד עבודה: מה להוא שאין מסחלל בכ"מ. אפילו בא על השפחה ועל הזונה תאמר באשה שנפסלת בכ"מ שאם שבה עליה כותי חלל נתין ממזר פסולה כדאמרינן לעיל (דף עד:) ונפקא לן ביבמות (דף סת.) מן ובת כהן כי תהיה לחיש זרף כיון שנבעלה

פ"ל מ"ה [יבמות מ. לעיל עד:], ג) יבמות מ. עו., ד) [נראה דל"ל וכן בסמוך [רש"ש, , ב) [ל"ל ר' ע"ש], ה) [ל"ל ר" ישמעאל וכ"א בשאלתות וברח"ש], ו) ["רישח" וכן "סיפח" דבסמוך ליתח בכת"י ודפו"ר, וגם לא הוגה ברש"ל, וכ"ל בר"ן], 1) [לעיל סד. סו. עד:], מ) [יבמות יא: מד: נדהע.], ע) ["זונה" ליתא בכת"י ודפו"ר וכן ליתח ברי״ף, והוסיפו הרש״ל כנראה ע״פ רש״ין, י) [כל דיבור זה ליתא כאן בדפו״ר אלא לקמן ע"ח ע"א על הפיסקא בגמ׳ מהמשנה. [ושם איתא דלעיל, לפנינו וְעם מומון דלקמן]. וגם הרש"ל לא העתיקו משם לכאן. ועי חכמת מנוח, ופנ"י. ובתום׳ יבמות עז. ד"ה מכהן גדול], יבנות עו. 7 יים נוכסן וגדונ כ) [ל"ל דשאינן. [רש"ו ע"ש עוד], () [יחוקו מד, כב], מ) [לקמן עח ע"א], ג) [ויקרא כא, א], ם) [ויקרא כא, ז. וכ"ף דרשה זו בספרה שםז. לישה וו בספינה שטן, ע) [בדפו"ר נוסף לא יקחו, ומחקו הרש"ל, עמש"כ שם בהערותן, פ) וסוטה כג באפרות], פא [טוטא כג ע"ב, ע"ש], לא [בדפו"ר: באו], קא [ויקרא כב, יב], ל) [ע' רש"י נדה סט: וביבמות מד: ולעיל עה.ן, ש) ול"ל היא עלמה . היח עלמה (ל"ל ונחחלל. א) ודר ַרש"ל], [רש"ל] הרי"ף ובר"ן משנישאת לאחר דפסולה לו דכתיב], ב) [בשיטת המהרי"ב מחק מגירסת רש"י מכאן עד מיבת ללקות עליה, ע"ש. ועיין הערה ט], ג) [בר"ן נוסף: כהן], ד) [בדפו"ר: לריך פירוש, וכ״ה ברש״י שברי״ף ובר״ן ושם מדברי לש"ש], סופרים. יושי יוש ש], ה) [בר״ן: היינו נולד מפסולי כהונה כדכתיב], כדכתיב], מפסור פטונט פורבן, (1) [ע"ב], (1) [עס], (1) [עס], (2) [יחוקחל

תורה אור השלם

ו. ולא יחלֵל זַרעוֹ בְּעַמִּיו בי אַנִי יִי מְקַדְשׁוּ

. ויקרא כא טו יקוא כא טויקוא בעל בעמיו. 2. לא יטמא בעל בעמיו לְהַחַלוּ: ויקרא כא ד 3. לא יובל בעלְה הָראשון אָשֶׁר שַׁלְּחָה ָּיָיָּ אָפֶּיּוּ שְּׁלְּיָּיּוּת לְשׁוּב לְקַחְתָּה לִהְיוֹת לוֹ לְאִשָּׁה אַחֲרִי אֲשֶׁר לאשה הטמאה כי תועבה הוא יָפַבְּיָּהְיּ בְּ וּנֵבֶּרְי יִהְּא לְפְנֵי יְיָ וְלֹא תַחֲטִיא אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהֶיךְ נֹתַן לָךְ נַחֲלָה:

דברים כד ד אַלְמָנָה וּגְרוּשָׁה אַלְמָנָה וּגְרוּשָׁה ַּוֹחֲלְלָה זֹנָה אֶת אֵלֶה לֹא יָקָח כִּי אִם בְּתוּלְה מעמיו יקח אשה: ייקרא כא יד

מוסף רש"י

בנות ישראל מקוה טהרה לחללים. דכת שאשתו טהרה את זרעו

וגר שנשא בת ישראל בתו כשירה לכהונה אבל גר שנשא גיורת בתו פסולה לכהונה יאחד גר ואחד עבדים משוחררים אפי' עד י' דורות עד שתהא אמו מישראל ר' יוםי אומר יאף גר שנשא גיורת בתו כשירה לכהונה: **גכו'** מאי לעולם מהו דתימא מידי דהוה אמצרי ואדומי מה להלן ילאחר שלשה דורות אף כאן נמי לאחר שלשה דורות קא משמע לן: ישראל שנשא חללה: מנא הני מילי אָמר ר' יוחנן משום ר' ישמעון נאמר כאן יולא יחלל זרעו בעמיו ונאמר להלן בלא יממא בעל בעמיו מה להלן זכרים ולא נקבות אף כאן זכרים ולא נקבות אלא מעתה בתו של כ"ג תישתרי מי כתיב בנו זרעו מקיש יחלל זרעו בעמיו בת בנו תישתרי כתיב לא יחלל זרעו מקיש זרעו לו מה הוא בתו פסולה אף בנו בתו פסולה בת בתו תיתסר אם כן גזירה שוה מאי אהני ליה: חלל שנשא בת ישראל בתו פסולה: הא תנא ליה רישא בת חלל זכר פסולה מן הכחונה לעולם איידי דתנא ירישא ישראל שנשא חללה תנא נמי סיפא חלל שנשא בת ישראל מתניתין דלא כרבי דוםתאי בן יהודה דתניא ״רבי דוםתאי בן יהודה אומר כשם שבני ישראל מקוה מהרה לחללות כך בנות ישראל מקוה מהרה לחללים מאי מעמיה דר', דוםתאי בר' יהודה אמֶר קרא לא יחלל וְרעו בעמיו בעם אחד הוא דמיחל בשני עממים אינו מיחל תנו רבנן לא יחלל זרעו אין לי אלא זרעו היא עצמה מנין אמרת קל וחומר מה זרעו שלא עבר עבירה מתחלל היא שעברה עבירה אינו דין שמתחללת הוא עצמו יוכיח שעבר עבירה יואין מתחלל מה להוא שכן אין מתחלל בכל מקום תאמר בהיא שמתחללת בכ"מ ואם נפשך לומר אמר קרא לא יחלל זרעו לא יחולל זה שהיה כשר ונתחלל מאי אם נפשך לומר וכי תימא איכא למיפרך מה לזרעו שכן יצירתו בעבירה אמר קרא לא יחלל לא יחולל זה שהיה כשר ונתחלל תנו רבנן איזו היא חללה כל שנולדה מן הפסולים מאי פסולים אילימא פסולים לו הרי מחזיר גרושתו ידפסולה לו חובניה כשרים דכתי' מנתועבה היא היא תועבה ואין בניה תועבים אמר רב יהודה הכי קאמר איזו היא חללה "כל שנולדה מן פסול כהונה נולדה אין לא נולדה לא יהרי אלמנה וגרושה ™זונה דלא נולדה וקא הויא חללה אמר רבה ה"ק איזו חללה מוזכרת שלא היה לה שעת הכושר כלל כל שנולדה מן פסול כהונה מאי מוזכרת אמר רב יצחק בר אבין ה"ק איזו היא חללה שעיקרה מדברי תורה ואין צריכין לפרש מדברי סופרים כל שנולדה מן פסולי כהונה ת"ר יאלמנה אלמנה אלמנה אינו חייב אלא

בת בתו כשרה וטעמא יליף בגמ׳. ישראל שנשא חללה. ודוקא ישראל אבל כהן שנשא חללה בתו חללה דכל ולד שוולד חלל. חלל (זכר) [שנשא]. רגמ׳ מוחיר הא חוא ליה רישא. בת גר זכר. אפילו זכר ואפילו מישראלית. כבת חלל וזכרו. ופסולה. כשרה. גבו'. מה להלן. לענין טומאה. אהרן, אף בפסול חללות כן. בתו של כהן גדול. מאלמנה. זרעו [כתיב]. ואפילו נקבות משמע. ולא אהני גזרה שוה אלא לזרע פסול אף זרע זרעו פסול, וגזרה שוה אהני לנקבה לא לנקבה בת זכר. מקוה להכשיר טהרה. בעממיו. בעם אחד. שהוא ואשחו חללים זרטו הולד שנולד מאלמנה לכהן גדול ומגרושה לכהו הדיונו. היא טצמה לכון וווידטו וויא עצמה. האלמנה עצמה מנין שהיא מחוללת מן התרומה ומז הכהונה שלוקה עליה כהן הדיוט משום חללה הואיל ובא עליה כהן גדול.* כשרה ונתחללה. על ידי אותה ביאה אסורה, שהולד הנולד מאותה ביאה לא היה כשר מעולם. היא מתחללת בכל מקום. בכל . ביאה אסורה שנבעלה היא פרק יש מותרות [יבמות . פד. בן לא יקחו להם

הרי

האיש, אבל הוא אין מתחלל בשום ביאה דכתיב לא יחלל זרעון הזרע הוא מתחלל ולא הוא עצמו. ותנן בככורות ומה, בן הנושא נשים בעבירה פסול עד שידור הנאה, וכי נדר הנאה מיהא עובד עבודה. (פסולה) [פסולים] לו. ואפילו הוא ישראל אם בעל ביאה אסורה שאין הולד ממזר הוי הולד חלל. מחזיר גרישתו. משנשאת לאחר או נתקרשה. היא תועבה. כלומר היא ןבןעונש עבירה וקא הויא חללה משום אותה ביאה אסורה. שעיקרה. משמעות הפסוק כך הוא אבל חללה הנעשית ע"י ביאה הוצרכו לדרוש חכמים המקרא זה שהיה כשר ונתחלל. אלמנה אלמנה אלמנה. בעל אלמנה שיש לה ג' שמות כדמפרש. אלמנת ראובן ואלמנת שמעון [ואלמנת לוי]. שבא על ג' נשים אלמנות.

לפסול לה פסלה והואיל ונפסלת בשאר ביאות איסור תיפסל אף כאן: ואם נפשך לומר. שום תשובה על ק"ו זה ותבא להכשירה הרי לך מקרא מן התורה שהיא מתחללת דכתיב ולא יחלל יי עיקר חילול האמור כאן משמע ש ביאת עצמה שהיחה כשרה ונתחללה אבל זרעו מעיקרו הוא נפסל

ואין זה לשון חילול: מאי ואם נפשך לומר. מה היה לנו להשיב על ק"ו דאילטריך לפרושי קראי: הכי קא קשיא ליה וכי סימא. מעיקרא דדינא

דמייתית היא עלמה מק"ו מזרעו שלא עבר עבירה ® ונתחללה איכא למיפרך מה לזרעו כו': אי **נימא פסולה לו**. ואפי׳ הוא ישראל אם ביאתו בעבירה

שאינו של ממזרות הוי הולד חלל: והרי מחזיר גרושתו. 6) כשנישאת לאחר דפסולה דכתיב (דברים כד) לא יוכל בעלה וגר': ובניה כשרים. בתו

כשרה לכהונה אם ישראל הוא: היא **חועבה**. כלומר בעונש עבירה: **והרי אלמנה**. לכ"ג וגרושה לכהן הדיוט שמתחללת בביאתו [©]וכן זונה מביאת

פסולין שבא עליה כהן הדיוט נקראת חללה או ללקות עליהם משום חללה דכל איסור כהונה עושה אותה חללה בביאתו: מווכרת. מפרש לקתן:

ה"ק איזו היא חללה. המוזכרת בתורה שעיקרה ממשמעות המקרא שכתב חללה לא יקחו ואין די לריכין לפרש מידי סופרים דמקרא נפקא בהדיא:

כל שנולדה מאיסור כהונה. דסתם חלל היינו יי ולד פסול לכהונה מדכתיב ולא יחלל זרעו אבל חללה הנעשית חללה ע"י ביאה הוצרכו לדרוש

בה מקראות כגון זו שהיתה כשרה ונתחללה: אלמנה אלמנה אלמנה. בא על אלמנה שיש בה שלש שמות של אלמנות: אינו חייב אלא

אחם. לקמנף מפרש לה: כסדר. כסדר הזה שנתאלמנה תחילה ונשאת לשני וגירשה ונשאת לכהן ונתחללה ואח"כ נבעלה לאחד מן הפסולים

או לקרובים בעילת זנות ונעשית זונה דמפסולי כהונה חללה איכא זונה ליכא ומשאר איסורים זונה הויא חללה לא הויא כדלקמוף: זינסה.

מקרובים או מממזר: ונסחללה. שבא עליה כהן ועשאה חללה שהיתה אסורה עליו משום זונה: אינו חייב אלא אחם. לקמן® מפרש טעמא:

*נראה דצ"ל בתחלה ד"ה תאמר בהיא שמתחללת בכ"מ וכו' עד וכי נדר הנאה מיהא עובד עבודה. לח"כ מה"ד זה שהיה כשר ונתחלל כגוו היא שהיתה כשרה ונתחללה ע"י אותה ביאה האסורה אבל הולד הנולד וכו' עד מעולם